DE LÆSIONE APONEVROSEON.

THESES

ANATOMICO-CHIRURGICÆ,

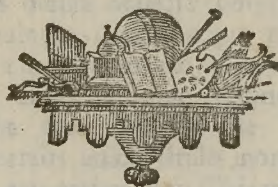
Quas, Deo Juvante, & Præside M. FRANCISCO-GUILLELMO LE VACHER, Artium & Chirurgiæ Magistro, Regiæque Chirurgorum Academiæ Socio, *tueri conabitur* Guillelmus-Raymundus Desnoues, *Parisinus, in almâ Universitate Parisiensi Artium Liberalium Magister, Primariorum tum olim Nosocomii Parisiensis, tum nuperrimè Castrensium Chirurgorum Coadjutor.*

PARISIIS,

IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS,

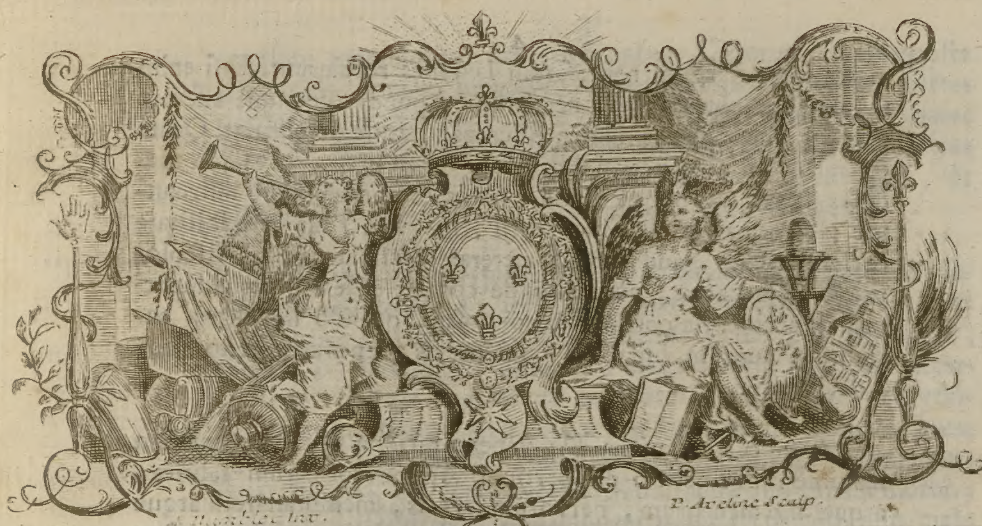
Die 17â Martis, à sesqui-secundâ post meridiem ad septimam. Anno R. S. H. 1764.

PRO ACTU PUBLICO ET MAGISTERII LAUREA.

Typis P. Al. Le Prieur, Regii Chirurg. Collegii Typographi.

M. DCC. LXIV.

D. O. M.

DE LÆSIONE APONEVROSEON.

THESES

ANATOMICO - CHIRURGICÆ.

SUI sunt singulis corporis humani partibus affectus, sui morbi, peculiariaque symptomata; nec omnibus omnia remedia competunt. Non eadem sunt vulnera capitis atque thoracis; alia abdominis, alia artuum esse norunt, at diversæ etiam partis uniûs cujûsque continentis aut contentæ læsiones agnoscendæ sunt. Frustrà ille & periculosè medicaretur qui comprehensos unico titulo morbos, unâ eâdemque medelâ tentaret, nec parùm Arti Chirurgicæ offecisse videntur Autores, qui morbos toto cœlo dissimiles uno cognomine describunt curantque. Tales sunt imprimis illæ quas hic tractandas suscipimus, Aponevroseon affectiones, quas ipsi

meras inter partium nervoſarum læſiones retulerunt. Etſi enim in pluribus conveniunt, nervorum Aponevroſeonque affectus externi, in pluribus tamen diſcrepant atque diſſentiunt. Quam ob rationem plus nervei dicerentur quam muſculoſi? Cùm tendines Aponevroſesque fibris nerveis & carneis æquè inſtruantur; cum partes illæ ſuo textu, ſuâ vitâ, ſuâ irritabilitate & ſenſibilitate gaudeant, ac cæteræ quælibet omninò diſcolores & diſſentaneæ; cùm aliundè conſtet eadem prorsùs supervenire accidentia corporis œconomiæ, quandò ligamenta patiuntur, quorum ſuppoſita cùm nervis identitas meritò procul abjicitur.

Læsiones variæ eſſe debent ratione ſtructuræ partium maximè, nec eadem eſt partium Aponevroticarum fabrica, atque ligamentorum, nervorum, cutis, membranarum atque perioſtei *&c.* *Muſculi* nomen ab antiquis inditum illis partibus quæ motui ſpontaneo inſerviunt, à muris excoriati effigie depromptum eſt, indèque hujûs organi terminationes caput caudaque muſculi nuncupabantur. Extrema autem illa prout in lintei, teretiſve chordæ modum expanderentur, tùm propter albedinem ſenſibilitatemque nerveam, & firmiorem textum, tenſionemque majis apparentem, Aponevroſes aut tendines audiverunt. Verum non omnes omninò muſculi in ejusmodi expanſiones abeunt; plurimæ partes Aponevroſis nomine indigitantur, quæ nequè caput, neque cauda ſunt muſculi ulliûs, ſed quia partes illæ continuæ ſunt muſculis, quia ubi læduntur, iiſdem comitantur ſymptomatis, eadem fata ſubeunt, eademque medelâ ſanantur, quia in his perfecta quantùm mens humana valet organorum ſimilitudinem attingere, ſimilitudo advertitur, jurè meritòque Aponevroticæ judicantur.

Constant illæ quotquot ſunt ex fibris muſculis carneis nerveiſque, intertextis vaſis ſanguineis, lymphaticis, ac ſeroſis. Neque eſt in toto corpore pars his firmior ſtrictiorque, aut magis tenſa & ad tractus opportuna, varios & multiplices locos occupant, eòque plus minuſve corporum externorum inſultibus objiciuntur, quò pluribus aut paucioribus præſidiis obteguntur atque muniuntur. Quæ capitis verticem & latera tegunt, aut artus ſuperiores & inferiores, aut latam poſticorum lumborum regionem obvolvunt, eæ longe faciliùs alienis viribus impetuntur, multò tutiores latent quæ cæteris

carnibus reconduntur ac proteguntur. Cæterum Aponevroses insertionis puncta musculis suppeditant, trahuntque partes potentiùs tendinibus, ut potè quæ *curtioribus* musculis aptiores sunt, & latiori margine semper inhærent ossibus, cæterisque diversis adminiculis suis, musculares fibras coërcent aliæ, & ideò organorum istorum actionem & vires adaugent.

LÆDUNTUR Aponevroses instrumentis pungentibus, secantibus scindentibus, urentibus, contundentibus, rodentibus. Indè prima læsionum Aponevroticarum classis, in puncturas, sectiones, scissiones, ustiones, contusiones, rosiones distinguenda. Altera species ab accidentibus desumitur & concomitantibus symptomatis læsionem. Hinc Aponevrotica vulnera dividuntur in simplicia, composita & complicata. Solutio continui simplex est Aponevrosis divisio nullo alio stipata morbo; composita divisionem multiplicem ponit, aut cùm alio malo componitur, sed eâdem medelâ profligando; complicata, aliâ læsione stipatur aliam exigente medendi rationem, tertia species à figura læsionis est, & magna parva ve dicitur, longitudinalis aut transversalis, vel partes scinduntur rectà & æquè dividuntur, vel lacerantur ac dilaniantur, indèque quarta species exoritur in læsionem æquam aut laniatam, in periculosam & minùs exitialem.

RARÒ admodùm accidit magna solutio simplex in Aponevroticis, quippè quod, ut dividantur, instrumentum lædens integumenta ante solvat opportet, id est, vulnus saltem in cuté faciat. At non ita infrequens est parva læsio ex parte rudiorum in Arte Chirurgicâ tironum, ubi male ductâ lancæolâ sanguinem è brachio detrahunt. Vulnus enim cutaneum cùm morbus minimè censendum sit, id ubi accidit, simplex est Aponevroseos punctio, aut laceratio; in reliquis partium Aponevroticarum læsio componitur aut complicatur assiduè. Ingentiores verò in illis partibus strages edunt gladii decertantium in duellis, aut acinaces deprælantis equitatûs inter hostiles exercitus, globi sclopetarii ac præsertim tormentarii cùm obliquè partes tangunt commoventque, tunc enim vulnera adsunt periculosissima, & contusiones in lethalem gangrænam citò citiùs desinentes, quemadmodùm militantibus accidit quos licet globo fulmineo tacti fuerint, ab aëre compresso & contundente interfectos esse huc usquè, falsò putatum est.

Cum pleraque instrumenta quibus partes Aponevroticæ læduntur, oculis pateant, ipsorumque vires sat facile mensurari possint, vulnerum imprimis, contusionumque diagnosis minimè difficilis est, & ardua minimè. Illud autem dilucidiùs affectionem declarat, quod sævissima nec parùm terrifica symptomata consequuntur. Statìm atque enim vel levissimè pungitur membrana quælibet Aponevrotica, dolor oritur obtusus quandoque primùm, aliàs vividissimus, qui ex affectâ parte ad alias brevissimo temporis momento permeat transque fertur, tumores elevantur cum sensu caloris intolerabilis; sequitur stupor in vicinis, nervosumque genus in toto corpore conturbatur, undè partes in consensum tractas, singulares pro genio suo motus, exercere videas admirabundus. Hinc febris violenta sæpè, deliria, convulsiones, spasmi, rubor dolorque assiduò crescunt, & gangræna partis & mors certò comminantur. Ista porrò phænomena non explicanda esse censemus quia partes Aponevroticæ nerveæ sunt, non enim majis componuntur ex nervis quàm cutis v. g. & aliæ partes corporis, sed quia ibi nervi quam maximè tenduntur: ex illâ namque tentione majori necessariò sequitur partes tantò difficiliùs externæ tractioni cedere, vel & illi quæ ab ipsis partibus divisis exoriri consuevit. Notitia locorum in quibus Aponevroses, tendines, ligamenta reperiuntur diagnosim adjuvat, sic & cognitio causarum in illas partes agentium, cùm vehemens motus longè majorem effectum habere debeat, quam tardior aut debilior.

Prognosis autèm læsionum partium Aponevroticarum ab accidentibus maximè repetenda. *Nulla est vel lævissima punctura, quæ plus minùsve gravibus symptomatis non stipetur, undè patet nullum esse in illis partibus vulnus, quod periculo suo vacet.* Nisi enim præsentibus indicationibus illicò fiat satis, pessima continuò majis ac majis accidentia debacchantur, quæ vulnerato mortali brevioribus horis fata cient. Non attamen omnes Aponevroseon affectiones eadem & paria minantur infortunia: non obstantibus enim paribus accidentibus, mediocri faciliùs, modò præstò sit Chirurgus, medetur, quàm magnæ, adeoque minus est à minori læsione periculum. Scissuræ etiam & sectiones æquæ, nec dilaniantes, remediis citò & ritè applicatis cedunt, ideòque nec tam lethales aut exitiosæ censendæ sunt. Enormes verò harumce partium contusiones aut

lacerationes ; quales è tonantibus belligerantium tormentis eructantur, immedicabili gangrænâ fiderantur ut plurimùm & fatales frequentiſſimè ſortiuntur exitus cùm propter ipſiûsmet partis affectum, tùm propter infandas, quas ſub cute in muſculis, & in oſſibus creare amant ſtrages adeò metuenda fulmina. Chirurgus igitur qui rectum de talibus affectibus judicium ferre deſiderat, ille ſymptomata eorum atque accidentia, inſtrumenta etiam & cauſarum impetum, effectus tandem quoſcumque ſenſibiles quàm attentiſſimè conſiderare atque perponderare debet religioſiſſimè.

Aponevroseon læſiones curandi rationem exhibent variam, pro naturâ & ſitu læſionis, pro gravitate & intenſitate ſymptomatum. In genere non parùm juvant ſanguinis miſſiones plùs minùs-ve iteratæ, pro vulnerati viribus atque temperaturâ, potus aquoſus & diluens, diæta auſtera, quandòque etiam narcotica congruunt. Pars læſa interim medicamentis obtegitur aliquandò relaxantibus, aliquandò reſolventibus &c. Pro circumſtantiarum varietate, verùm ſæpè ſæpiûs adhibitis ſuprà dictis auxiliis ingraveſcunt ſymptomata, multiplicantur accidentia, partes ad extremam tenſionem ductæ niſui reſiſtere non valentes tonum amittunt, liquores defectu percuſſionis ſtagnantes vergunt ad putredinem, pars gangrænâ corripitur, ultima ſalus tunc remanet in ferro aut igne quæ quidem remedia etſi crudelia habeantur, accidentia tollunt dum modò juxtà leges artis admoveantur.

